

историята, който е живѣлъ презъ V в. пр. Христа, като описва живота на тракийцитѣ, казва: „Всѣки има много жени. Ако нѣкой умрѣ, става голѣмъ споръ между женитѣ, а и приятелитѣ на мъртвия се мжчатъ да узнаятъ, коя отъ женитѣ е била най-любимата на умрѣлия мжжъ. И тази, на която се признае тази почестъ, тържествено се занася отъ мжже и жени на гроба, дето я пренасятъ въ жертва най-близкитѣ ѣ роднини и следъ това я погребватъ заедно съ мжжа. Останалитѣ жени скърбятъ твърде много, защото това за тѣхъ е най-голѣмия позоръ“.

Че смъртта не е плашела нѣкогашнитѣ траки, личи отъ други сведения, които дава сжщиятъ Херодотъ, като казва:

„Когато у тѣхъ нѣкой се роди или умре, тѣ вършатъ следното: сродницитѣ седятъ около новороденото и го оплакватъ, като нареждатъ колко злини трѣбва да изтърпи, щомъ се е родилъ. Умрѣлитѣ пѣкъ погребватъ въ земята съ радостъ и веселие, като казватъ, че се е отървалъ отъ всички злини и че ще живѣе въ пълно блаженство“.

Обр. 3. — Скелетъ на жена, погребана безъ глава и бедро.